

**NHỮNG BỨC THƯ
KHUYẾN CÁO CÁ NHÂN**

Bức Thư 16

Gửi H. S. Olcott

Từ khi con bắt đầu làm đệ tử dự bị ở Mỹ, con có liên hệ với ta nhiều hơn. Mặc dù sự phát triển bất toàn của con thường khiến con nhầm lẫn ta là Atrya và thường thường tâm trí của con đâm ra hoang tưởng khi chính ta ra sức gây ảnh hưởng và nói chuyện với con. Dĩ nhiên là theo những tiêu chuẩn bằng chứng của riêng con, thì mãi cho tới nay con cũng không phải là một nhân chứng hoàn toàn đáng tin cậy, vì theo sự hiểu biết của con thì trước kia chúng ta chưa bao giờ gặp nhau trong một thể xác bằng xương bằng thịt. Nhưng cuối cùng con cũng có bằng chứng, và mục tiêu của ta khi làm cuộc hành trình từ Đạo viện tới Lahore chính là cung cấp cho con bằng chứng thực chất cuối cùng này. Chẳng những con đã trông thấy, nói chuyện với, mà còn chạm vào ta, bàn tay con đã nắm lấy bàn tay ta, và Chon sư K. H. trong óc tưởng tượng trở thành Chon sư K. Δ thực tế. Hành động nghi ngờ của con nhiều khi đi tới mức cực đoan là bảo thủ - có lẽ đó là nét cá tính cuối cùng mà kẻ sơ xuất gợi ý về con - đã cản trở nghiêm trọng và thường xuyên sự phát triển nội tâm của con. Nó đã khiến cho con nghi ngờ - đôi khi độc ác với - Upasika, Borg, Djual K., ngay cả Damodar và D. Nath mà con yêu thương như ruột thịt của mình. Cuộc gặp gỡ này của chúng ta đã làm triệt để thay đổi tâm trạng của con. Nếu nó không làm được như vậy thì tương lai của con tồi tệ hơn biết chừng nào; sự thật không bao giờ đến giống như những tên trộm, qua những cửa sổ bị gài then chặt và những cửa cái bọc thép.

Ta đến với con chẳng phải do ý muốn của riêng mình, mà còn theo lệnh của Đức Văn Minh Đại Đế, đối với tuệ giác của ngài thì tương lai giống như một trang sách bỏ ngõ. Ở New York con đòi hỏi Chon sư M. cung cấp một bằng chứng khách quan rằng việc ngài tới viếng con không phải là một điều hảo huyền - và ngài đã cung cấp bằng chứng đó, không cần con đòi hỏi, ta cũng cung cấp cho con bằng chứng hiện nay: mặc dù ta đã đi khuất khỏi mắt con, song thông điệp này sẽ nhắc con nhớ lại cuộc hội kiến của chúng ta. Bây giờ ta đi tới chỗ chàng thanh niên Brown để thử trực giác của y. Tới mai, khi chỗ cắm trại này đã yên tĩnh và những sự phóng phát tồi tệ nhất từ đám cử tọa của con đã qua đi, thì ta sẽ lại viếng thăm con để trò chuyện lâu hơn nữa, vì con phải được báo trước một vài điều trong tương lai. Đừng lo sợ và đừng nghi ngờ giống như con đã lo sợ và nghi ngờ vào bữa ăn tối qua: chỉ cần tháng đầu tiên của năm tới trong kỷ nguyên của con thì hai 'kẻ thù' nữa sẽ từ trần. Hãy luôn luôn cảnh giác, nhiệt thành và đúng mức. Hãy nhớ rằng sự hữu dụng của Hội Thông Thiên Học tùy thuộc phần lớn vào nỗ lực của con và sự ban phúc của chúng ta luôn luôn theo sát những "Người Sáng Lập" đau khổ của Hội và những người giúp ích cho công việc của họ.

K. H.

Bức Thư 17

Gửi H. S. Olcott

Hãy chăm chú theo dõi tín hiệu: hãy chuẩn bị đi theo người đưa tin sẽ đến với con.

K. H.

Bức Thư 18

Gửi H. S. Olcott

Ngoài việc yêu cầu con báo cho ông Sinnett biết rằng ta đã nhận được tất cả những bức thư của ông (kể cả bức thư ngày 15 tháng 2) nhưng thậm chí không dành được một lúc nào cho ông, ta cũng chẳng có điều gì giống như một ‘công việc ủy thác’ để cho con thi hành ở Luân Đôn. Nơi đó dĩ nhiên là địa bàn của Chơn sư M. và theo lệnh của Đức Văn Minh Đại Đế, ngài đã để cho con được tự do hành động rộng rãi nhất vì biết rõ rằng con sẽ bênh vực chính sách của Hội.

Nếu con nhớ lại cuộc trò chuyện của chúng ta vào đêm *thứ nhì* ở Lahore, thì con sẽ nhận thấy rằng mọi chuyện đều diễn ra ở Luân Đôn giống như báo trước. Ở Chi bộ này luôn luôn có những tiềm năng ẩn tàng có tính cách phá hoại cũng như là tính cách xây dựng và vì lợi ích lớn nhất của phong trào chúng ta thì cần phải làm cho tất cả khuynh hướng đó lộ lên bề mặt. Giống như những người bạn mới duyên dáng của con ở Nice (họ thường lui tới đánh bạc ở Monte Carlo) nói, thì giờ đây con bài tẩy đã được *lật lên rồi*. Những người nào phân vân và bối rối về chính sách của chúng ta đối với Chi bộ Luân Đôn sẽ hiểu rõ nhu cầu của nó hơn khi họ làm quen nhiều với cái thuật huyền bí triển khai những khả năng tiềm tàng và những khuynh hướng của môn sinh sơ cơ về huyền bí học.

Đừng ngạc nhiên về bất cứ điều gì mà con có thể nghe thấy ở Adyar, cũng đừng chán nản. Mặc dù chúng ta ra sức ngăn cản nó trong giới hạn của nghiệp quả, thì con cũng có thể phải trải qua những sự phiền nhiễu rất lớn trong nội bộ. Con đã nuôi ong tay áo trong nhiều năm, một kẻ phản bội và là một kẻ thù, người truyền giáo này rất sẵn lòng lợi dụng bất kỳ sự trợ giúp nào mà người ta cung cấp cho bà. Một âm mưu chính thức đã bắt đầu. Bà phát điên lên khi ông Lane Fox xuất hiện và con giao cho Hội đồng Kiểm soát những quyền lực đặc biệt. Từ khi H. P. B. rời nước Ấn Độ, chúng ta đã tạo ra một số hiện tượng huyền bí ở Adyar để bảo vệ cho Upasika khỏi bị những kẻ âm mưu làm hại.

Và bây giờ con hãy hành động một cách cẩn thận theo giáo huấn, tùy thuộc vào những thông điệp của mình hơn là vào trí nhớ của mình.

K. H.

Bức Thư 19

Gửi H. S. Olcott

Lại nữa, khi con đến gần Luân Đôn, ta có một đôi lời nói với con. Sự nhạy cảm của con đã thay đổi đến nỗi mà ta bắt buộc phải tùy thuộc hoàn toàn vào nó, ở giờ phút khủng hoảng này. Cố nhiên là con biết rằng những sự việc đã được đưa tới một tiêu điểm khiến cho cần có cuộc du hành hiện nay và điều cảm hứng đến với con cũng như cho phép những người trong Hội đồng chấp nhận nó *từ bên ngoài*. Cần phải tự chế rất nhiều đối với xúc cảm của con khiến cho có thể làm được điều đúng đắn trong bối cảnh rối ren này ở phương Tây. Hãy đề phòng những ấn tượng ban đầu của con. Những lỗi lầm mà con phạm phải đều do việc không thể làm như vậy. Đừng để cho những sự ưa thích cá nhân của con, tình cảm, sự nghi ngờ, ác cảm, ảnh hưởng tới hành động của con.

Những sự hiểu lầm đã tăng lên giữa các hội viên ở cả Luân Đôn lẫn Paris, điều này gây nguy hiểm cho sự lợi ích của phong trào. Người ta sẽ bảo con rằng đầu mối chính của hầu hết (nếu không phải là tất cả) những sự xáo trộn này chính là H. P. B. Không phải như thế đâu, mặc dù sự hiện diện của bà ở nước Anh cố nhiên là có đóng góp vào đó. Nhưng phần lớn nhất là do lỗi của những người khác. Việc điềm nhiên không có ý thức gì về những khuyết điểm của mình khiến cho họ nổi bật lên và đáng bị chê trách rất nhiều. Một trong những hiệu quả có giá trị nhất trong sứ mệnh của Upasika

là thúc đẩy người ta phải tự học hỏi về mình và khiến cho họ không còn mù quáng nô lệ vào người khác nữa. Chẳng hạn như hãy xét trường hợp của chính con. Nhưng người bạn tốt của ta ơi, việc con nổi loạn chống lại tính chất không thể sai lầm của bà – mà con đã từng nghĩ như vậy – đã đi quá xa và con đã tỏ ra bất công với bà, vì vậy ta rất tiếc phải bảo con rằng từ rày trở đi con phải chịu đau khổ cùng với những người khác. Ngay giờ đây, khi ở trên bong tàu, tư tưởng của con về bà thật u ám và đầy tội lỗi, vì thế ta thấy lúc này là thuận tiện để nhắc nhở con đề cao cảnh giác.

Hãy cố gắng loại bỏ những quan niệm sai lầm như thế (nếu con có như vậy) nhờ vào sự tin chắc đầy hảo ý và cầu viện tới những cảm xúc trung thành đối với Chính nghĩa chân lý nếu không phải là đối với chúng ta. Hãy làm cho *tất cả* những người này cảm thấy rằng chúng ta không có sự sùng ái, không có tình cảm cá nhân mà chỉ đánh giá cao những hành vi tốt của họ và nhân loại xét chung. Nhưng chúng ta dùng những nhân viên thừa hành – những người tốt nhất có thể được. Trong số những người này, trong ba mươi năm qua, người chủ chốt là nhân vật mà thế giới biết là H. P. B. (nhưng chúng ta biết bà với một tên khác). Cho dù bà chắc chắn tỏ ra là bất toàn và rất lộn xộn đối với một vài người, song lẽ hầu như không có khả năng là chúng ta sẽ tìm thấy một người tốt hơn trong những năm sắp tới – và người ta phải làm cho các người Thông Thiên Học hiểu được điều đó. Từ năm 1885, ta đã không viết, mà cũng không bị ép buộc phải viết qua tác nhân của bà, dù là trực tiếp hay gián tiếp, một bức thư hoặc mối liên lạc nào với bất cứ người nào ở Âu Châu hay Mỹ Châu, cũng không liên lạc khâu truyền với hoặc *thông qua* bất kỳ đệ tam nhân nào. Các người Thông Thiên Học nên nhớ như vậy. Sau này, con sẽ hiểu được tuyên bố nêu trên, vì vậy hãy nhớ kỹ lấy nó. Lòng trung thành của bà với công tác của chúng ta thật là bền bỉ, và điều đó đã gây cho bà nhiều đau khổ, vì vậy cả ta và các huynh đệ ta sẽ chẳng bao giờ bỏ rơi hoặc thay thế bà. Trước kia, ta đã từng nhận xét rằng chúng ta *không có thói xấu* là vô ơn bội nghĩa.

Quan hệ của chúng ta với con là trực tiếp và chỉ trong những trường hợp hiếm có mà con biết, như trường hợp hiện nay thì quan hệ đó mới diễn ra trên cõi thông linh và sẽ tiếp tục như thế do hoàn cảnh bắt buộc. Việc chúng rất hiếm hoi là bởi lỗi của con mà ta đã nói trong thông điệp cuối cùng.

Để giúp cho con trong tình trạng bối rối hiện nay, H. P. B. sắp tới sẽ không dính dáng gì với những chi tiết về hành chính và sẽ tránh xa chúng chừng nào mà bản chất mạnh mẽ của bà còn kiểm soát được. Nhưng *con phải nói điều này cho tất cả mọi người – bà có toàn quyền về vấn đề huyền bí*. Chúng ta không bỏ rơi bà, bà *không* bị các đệ tử bỏ rơi. Bà là *người thừa hành trực tiếp của chúng ta*. Ta khuyên cáo con không được để cho lòng nghi ngờ và sự hờn dỗi của mình đối với ‘nhiều chuyện điên rồ của bà’, làm lệch lạc lòng trung thành của con (theo trực giác đối với bà). Khi điều chỉnh công việc ở Âu châu này, con sẽ có hai chuyện cần phải xem xét – một đằng là chuyện đối ngoại và chuyện hành chính, một đằng là chuyện đối nội và chuyện tâm linh. Hãy kiểm soát những chuyện đối ngoại và chuyện hành chính cùng với những đồng sự thận trọng nhất của con, và hãy *trao lại chuyện đối nội và chuyện tâm linh cho bà*. Con có quyền tự do dùng sự khéo léo thông lệ của mình để sáng chế ra những qui tắc thực hành chi tiết. Chỉ có điều ta khuyên con là hãy thận trọng phân biệt khi xuất lộ việc bà can thiệp vào những công việc thực tế mà người ta đem kháng cáo với con. Con phải phân biệt điều có nguồn gốc và hậu quả chỉ là ngoại môn và điều vốn bắt đầu từ chuyện thực tế lại có khuynh hướng gây ra những hậu quả trên cõi tinh thần. Xét về điều ngoại môn thì con là vị thẩm phán tốt nhất, còn xét về điều trên cõi tinh thần thì bà là người thẩm phán tốt nhất. Ta cũng đã lưu ý thấy tư tưởng của con về bộ ‘Giáo Lý Bí Truyền’. Hãy tin chắc rằng những điều mà bà không chú thích *rút ra* từ những tác phẩm khoa học và những tác phẩm khác thì đó là do chúng ta đã cung cấp hoặc *gợi ý* cho bà. Mọi lầm lẫn hoặc mọi ý niệm sai lầm trong các tác phẩm của những nhà Thông Thiên Học khác mà bà đã sửa chữa và giải thích là *do ta sửa chữa hoặc theo lệnh của ta*. Đó là một tác phẩm có giá trị hơn tác phẩm viết trước nó, là một bản tóm tắt những chân lý huyền bí khiến cho nó trở thành một nguồn thông tin và giáo huấn dành cho sinh viên thành khẩn học tập trong nhiều năm dài sắp tới.

P. Sreenivasrow đang một lần nữa rất khổ tâm vì sự im hơi lặng tiếng lâu dài của ta do chưa phát triển được một trực giác rõ ràng (xét theo lối sống mà ông ta đang trải qua, thì làm sao ông phát triển được trực giác?). Ông sợ rằng mình đã bị bỏ rơi, trong khi người ta chưa hề quên ông một

lúc nào. Ngày nào ông cũng ghi chép tài liệu ở ‘Đạo viện’, đêm nào ông cũng nhận được giáo huấn thích hợp với khả năng tâm linh của ông. Đôi khi ông cũng đã làm lỗi, chẳng hạn như một lần mới đây thôi, ông đã góp phần xô đẩy ra khỏi Tổng Hành Dinh của Hội một người đáng được đối xử nhân đạo hơn, mà lỗi của người này là do vô minh và yếu đuối về mặt tâm linh chứ không phải do có tội và người này là nạn nhân của một người nhiều quyền uy. Khi con trở về hãy báo cáo cho y biết bài học mà Δ đã dạy cho con ở Bombay và bảo cho kẻ nhiệt thành với ta rằng mặc dù là một “đứa con” làm lỗi, theo đúng tinh thần Thông Thiên Học thì phải bảo vệ bà ta, còn trái với tinh thần Thông Thiên Học và ích kỷ thì cứ tống bà ta đi chỗ khác.

Ta muốn con bảo đảm với những người khác, T.T., R.A.M., N.N.S., N.D.C., G.N.C., U.U.B., T.V.C., P.V.S., N.B.C., C.S., C.W.L., D.N.G., D.H., S.N.C. v.v... trong số những người khác, đừng quên những người khác làm việc chân chính ở Á châu, và dòng nhân quả sẽ luôn luôn chảy tiếp để cho chúng ta cũng như họ chiến thắng trên con đường hướng về sự Giải Thoát. Trong quá khứ đã có những sự thử thách đau buồn, trong tương lai cũng còn những sự thử thách khác đang chờ đợi con. Mong sao đức tin và sự can đảm vốn đã nâng đỡ con mãi cho tới nay sẽ còn bền vững đến giờ chót.

Hiện nay, tốt hơn là con không nên đề cập tới bức thư này cho bất kỳ ai biết – ngay cả cho H. P. B. nữa, nếu chính bà không nói với con về nó. Sẽ có đủ thời gian để cho con có được cơ hội. Bức thư chỉ được dành cho con để khuyến cáo và để dẫn dắt; còn đối với những người khác nó chỉ dùng để khuyến cáo thôi, vì con có thể sử dụng nó một cách kín miệng nếu cần như vậy.

Chon sư K. H.

Tuy nhiên con hãy chuẩn bị sẵn tinh thần, khi một vài chi bộ sẽ chối bỏ tính xác thực của bức thư này.

Bức Thư 20

Gửi Francesca Arundale

Ta đã quan sát nhiều tư tưởng của con. Ta đã quan sát sự tiến hóa âm thầm của chúng và những điều khao khát của linh hồn bên trong của con, và vì con thệ nguyện để cho ta làm như thế, cho nên ta có một vài điều nói với con, về bản thân con và những người mà con yêu thương – ta chọn cơ hội này (một trong những cơ hội cuối cùng) để viết thư trực tiếp cho con, nói một vài điều với con. Dĩ nhiên là con biết rằng một khi mà hào quang của H. P. B. đã cạn kiệt trong căn nhà này thì con không thể nhận được bức thư nào thêm nữa của ta.

Ta muốn con làm quen với tình hình hiện nay. Lòng trung thành của con với chính nghĩa khiến cho con có quyền làm như thế.

Trước hết là nói về bạn của con – bà H. Tội nghiệp cho đứa nhỏ đó! Khi thường xuyên đặt phàm ngã của mình lên trên và vượt quá Chơn ngã của mình – mặc dù bà không biết - thì bà đã làm tất cả những điều mà bà có thể làm được trong tuần qua để mãi mãi cắt đứt quan hệ với chúng ta. Thế nhưng bà thật thanh khiết và chân thực đến nỗi mà ta sẵn lòng để hé mở cánh cửa mà bà đã vô ý thức đóng sập vào chính mình, để đợi cho bản chất trung thực của bà hoàn toàn bất cứ khi nào có dịp. Bà không có thủ đoạn hoặc ác ý, bà hoàn toàn trung thực và thành thực, thế nhưng đôi khi bà lại hoàn toàn giả dối đối với chính mình. Khi bà bảo rằng con đường của bà không giống với con đường của *chúng ta*, thì bà nào có hiểu con đường đó là gì đâu. Phàm ngã của bà mạnh đến mức mà nó ảnh hưởng tới những ý tưởng của bà về sự thích đáng của các sự việc, cho nên bà chắc chắn là không thể hiểu được các hành vi của chúng ta trên cõi trần. Hãy bảo cho bà một cách rất tử tế rằng (chẳng hạn như) nếu H. P. B. tội qua mà có điều gì sai lầm – bà ta luôn luôn như vậy, xét theo quan điểm của người phương Tây, vì bà bao giờ cũng có những ngẫu hứng tự nhiên xét theo bề ngoài là rất thô bạo và thiếu tế nhị - thì *xét cho cùng bà chỉ là như thế* theo mệnh lệnh trực tiếp của Thầy bà. Bà chẳng bao giờ ngừng lại một lúc để xét tới quyền sở hữu của các sự vật khi nó liên quan tới việc thi hành những mệnh lệnh như thế. Dưới mắt con là một phần văn minh và có văn hóa của loài người, thì đó là một tội lỗi không thể tha thứ được dưới mắt chúng ta – nghĩa là những người Á đông thiếu văn hóa – thì đó là đức hạnh cao quý nhất, vì trước khi điều này trở thành một thói quen của bà, thì bà đã thường bị đau khổ về bản chất Tây phương của mình và bà làm như thế chẳng khác nào một sự xả thân phương hại đến danh tiếng cá nhân của bà. Nhưng nếu bà sai thì bà H. cũng chẳng đúng. Bà ta đã để cho phàm ngã và lòng kiêu hãnh của đàn bà – vốn hoàn toàn không thành vấn đề, dù sao đi nữa cũng là theo ý nghĩ của H. P. B. – trộn lẫn với và chiếm ưu thế trong một vấn đề thuần túy chỉ là qui tắc và giới luật. Padshah và Mohini còn đáng trách hơn cả hai người này nữa. Con phải nhớ rằng cả hai người đó đã tự nguyện tách rời khỏi xã hội thế tục của cả phương Đông lẫn phương Tây vì một mục đích đặc biệt và đừng nói gì tới sự đảng hoàng hay không đảng hoàng tương đối của bất kỳ tập quán xã hội nào trong bất kỳ xã hội nào, thì vẫn có những qui tắc hành xử chi phối những người đệ tử mà họ không thể vi phạm ở mức độ nhỏ nhất. Ta mong con nếu muốn điều tốt cho bà thì hãy dùng ảnh hưởng của con để giúp cho quyển sách của bà được xuất bản trước năm 1885. Con cũng nói với bà rằng, vì bà đã cắt đứt quan hệ với ta, cho nên sớm muộn gì bà cũng sẽ nhận được sự trợ giúp của vị cao đồ đã viết ra những câu chuyện cùng với H. P. B. Thế nhưng vì bà quan tâm tới *những tiểu thuyết* nhỏ nhỏ hơn là siêu hình học cho nên hiện nay bà không cần được Mohini trợ giúp. Y chắc chắn là cần cho Luân đôn hơn.

Xin con hãy nêu vấn đề này ra ở *phiên họp* đầu tiên của Hội đồng. Mohini có thể rời nước Anh chỉ khi nào đa số hoặc ít ra là Nhóm Nội Môn bày tỏ ý muốn được ông phục vụ. Người ta phải dàn xếp như thế nào đó về ông. Ông đã tuyên thệ phục vụ chính nghĩa và giờ đây tùy thuộc vào Hội đoàn Khai sinh ra nó; như con biết, hội đoàn quá nghèo nên không thể giữ ông ở Luân đôn được. Tuy nhiên người giám hộ tạm thời của ông là H. S. O. và H. S. O. chỉ có thể được phép nêu ra những điều thuận lợi và bất lợi cho ông thấy, để rồi bỏ mặc cho ông tự quyết định lấy và giáp mặt với nghiệp quả của chính mình. Hội đồng sẽ phải ngó lơ với Đại tá Olcott.

Vì đã nghe lỏm được cuộc chuyện trò của con với H. P. B. vào buổi tối hôm mà bà tới, cho nên ta có thể nói rằng con đúng rồi. Đối với bà mẹ già nua của con (người đã cùng với con bước trên nhiều con đường gian khổ trải qua bao niềm tin và kinh nghiệm từ khi con còn tấm bé), thì con có một bổn phận rất lớn. Không phải là con phải tuân lời mù quáng và không chính đáng (hậu quả của nó rất tai hại cho con cũng như cho bà), mà phải cần mẫn thi hành bổn phận của mình, yêu thương giúp đỡ bà phát triển trực giác tâm linh và chuẩn bị tương lai cho bà. Tâm hồn bà đã rướm máu vì những vết sẹo hằn lại qua bao nhiêu nỗi khổ tâm và phiền muộn trong gia đình. Bà đã vô ý thức làm hại chính mình – làm hại rất nhiều vì không kiềm chế được tính khí của mình. Bà đã thu hút về mình những ảnh hưởng ‘tinh vi’ xấu xa và đã tạo ra một luồng tư tưởng chống đối với chúng ta đến nỗi mà chúng ta bắt buộc phải buồn rầu quay đi chỗ khác. Bà và con đã gạt hái được những phần thưởng tốt đẹp vì lòng tử tế của các con đối với những sứ giả của chúng ta, và Nghiệp Quả sẽ không bao giờ quên điều đó. Nhưng *hãy nhìn về tương lai*; hãy hiểu cho rằng việc thi hành liên tục bổn phận theo sự dẫn dắt của một Trực giác đã phát triển viên mãn sẽ giữ cho cán cân được thăng bằng. Ôi! nếu con đã sáng mắt ra thì con sẽ có thể thấy một viễn cảnh đầy những sự chúc phúc tiềm tàng cho *chính con* và nhân loại ở nơi mầm mống của nỗ lực ngày hôm nay, chúng cổ vũ cho linh hồn của con mang lại niềm vui và lòng nhiệt thành. Tất cả các chiến sĩ anh dũng vì Sự Thật, các con hãy phấn đấu tiến về phía Ánh Sáng, nhưng không để cho lòng ích kỷ xâm nhập vào hàng ngũ của mình, vì chỉ có lòng vị tha mới mở toang được mọi cánh cửa cái và cửa sổ của Đền thờ tạm trong nội tâm và giữ cho chúng không bị khép lại.

Đối với cá nhân các con, những con trẻ đang phấn đấu tiến về Ánh Sáng, vượt qua bóng tối, ta xin nói rằng Đường Đạo *chẳng bao giờ* bị khép kín, nhưng trước kia người ta càng sai lầm nhiều bao nhiêu thì ngày nay người ta khó lòng tìm thấy và bước trên đường đạo bấy nhiêu. Dưới mắt của Chơn sư thì chẳng ai ‘bị kết tội’ mãi mãi. Nếu viên ngọc quý bị chìm đắm có thể được lấy lại từ dưới đáy vũng bùn ở trong thùng phuy thì kẻ đã bị bỏ rơi cũng có thể thoát ra khỏi vũng bùn tội lỗi, miễn là y phát triển được Viên đá quý nhất trong các loại đá quý, đó là mầm mống lấp lánh của Atma. Mỗi người trong chúng ta phải thực hiện *điều này* cho chính mình, mỗi người đều *có thể* làm như thế miễn là y quyết tâm và kiên trì. Quyết tâm đúng là những bức tranh mà tâm trí tô vẽ cho các *hành động* đúng: đó là những mơ tưởng, ao ước, là những lời thì thầm của *Buddhi* với *Manas*. Nếu chúng ta khuyến khích chúng, thì chúng sẽ không bị mờ nhạt đi như một ảo ảnh tan biến trong sa mạc Shamo, mà sẽ càng ngày càng tăng trưởng mạnh mẽ lên cho tới khi toàn bộ cuộc đời của người ta trở thành biểu tượng và bằng chứng bên ngoài của động cơ thúc đẩy thiêng liêng trong nội tâm. Các hành vi của con trong quá khứ đã là kết quả tự nhiên của một lý tưởng tôn giáo không xứng đáng, là kết quả của một quan niệm sai lầm vô minh. Chúng không thể bị xóa bỏ đi vì chúng đã được ghi khắc một cách không phai mờ trên ký ảnh Nghiệp Quả, và cả nước mắt lẫn sự hối hận cũng không thể nào xóa bỏ được trang giấy đó. Nhưng con có quyền làm nhiều hơn cả mức chuộc lại chúng và hóa giải chúng qua những hành vi trong tương lai. Xung quanh có những người quen biết, bạn bè và đồng nghiệp - ở bên trong và cả ở bên ngoài Hội Thông Thiên Học – họ đã phạm phải cũng những lỗi lầm như thế, thậm chí còn nghiêm trọng hơn cũng vì vô minh như con. Hãy chỉ cho họ thấy những hậu quả chết người của nó, hãy chỉ cho họ Ánh Sáng, hãy dẫn họ tới Thánh Đạo, hãy dạy dỗ họ, hãy là một người truyền giáo tình thương và lòng từ thiện. Như vậy, khi giúp đỡ những người khác, con đã cứu chuộc được chính mình. Có vô số những trang giấy trong bằng ký ảnh sinh hoạt của con còn phải được viết lên đó; cho đến nay, chúng vẫn còn sạch sẽ và trắng tinh. Những đứa trẻ thuộc giống dân của con và thời đại của con sẽ cầm lấy cây bút bằng kim cương để ghi chép lên những trang đó câu chuyện về những hành vi cao cả, về những ngày tháng ta được trải qua một cách tốt đẹp, về những năm tháng đã phấn đấu một cách thánh thiện. Như vậy, con sẽ bước trên con đường càng ngày càng dẫn lên tới những cõi tâm thức tinh thần cao siêu hơn. Đừng khiếm nhược, hãy trung thành với lý tưởng mà giờ đây con có thể lơ mờ thấy được. Con có nhiều điều phải bỏ đi. Những thành kiến hẹp hòi của dân tộc con trói buộc con nhiều hơn con tưởng. Chẳng hạn như tội qua chúng đã khiến con không thể tha thứ được những điều xúc phạm vụn vặt của những người khác đối với tiêu chuẩn giả tạo về quyền sở hữu của con, khiến con có khuynh hướng quên đi những điều cốt yếu. Con chưa thể nào nhận ra được sự khác nhau giữa lòng thanh khiết

trong nội tâm và ‘văn hóa bên ngoài’. Nếu các Chơn sư phán xét *con* theo những tiêu chuẩn xã hội của chính *con*, thì *con* đứng ở đâu? Chính cái xã hội với những qui tắc đạo đức giả về quyền sở hữu mà *con* hằng hái bênh vực, lại là một khối ung nhọt đã man bên trong một lớp vỏ đàn hoàng. *Con* khẩn cầu chúng ta từ cái vị thế không khoan dung do vô minh và ác ý đó, bởi vì trực giác của *con* bảo cho *con* biết rằng những người đó không mang lại công lý cho *con*. Vậy thì, *con* hãy học cách xem xét người ta xuyên qua lớp vỏ bên ngoài và đừng kết án hoặc tin cậy chỉ dựa vào bề ngoài. *Con* ơi, hãy rần lên, hãy HI VỌNG và nhận nơi đây sự ban phúc của ta.

Chơn sư K. H.

Bức Thư 21

Gửi W. T. Brown

Ta rất vui lòng khi thỏa mãn (ít ra là một phần) lời thỉnh cầu của *con*. Hoan nghênh *con* tới lãnh thổ của ông Hoàng xứ Kashmir của chúng ta. Thật ra quê hương của ta không xa xôi đến thế, cho nên ta có thể giữ tư cách là một người chủ nhà. Giờ đây *con* không đang ở ngưỡng cửa của xứ Tây Tạng, mà còn ở trước thềm của mọi Minh triết mà Tây Tạng bao hàm. Về phần *con*, chỉ không biết liệu *con* có thâm nhập được vào hai thứ đó xa đến đâu trong một ngày nào thuộc ở tương lai. Mong sao *con* xứng đáng với sự chúc phúc của các vị *Đế Quân* của chúng ta.

Chơn sư K. H.

Bức Thư 22

Gửi W. T. Brown

Thông qua D ^[1], ta đã bảo con nên kiên nhẫn hoàn thành ước muốn của mình. Do đó, con nên hiểu rằng ta không thể chiều theo ước muốn của con vì nhiều lý do khác nhau. Trước hết, thật là một bất công lớn đối với ông S. sau ba năm tận tụy làm việc cho Hội, trung thành với ta và trung thành với chính nghĩa, thế mà xin được tiếp kiến cá nhân lại bị từ chối. Lúc bấy giờ ta đã rời Mysore được một tuần và hiện nay ta đang ở đâu, thì con không thể tới được và đang tiếp tục du hành, đến cuối cuộc hành trình, ta sẽ băng qua nước Trung Hoa rồi từ đó trở về nhà. Trong chuyến du hành vừa qua, con đã được dành cho biết bao nhiêu cơ may vì nhiều lý do khác nhau – chúng ta không làm như thế (hoặc ít như thế nếu con cho là như vậy) ngay cả đối với các đệ tử của chúng ta, chừng nào mà họ chưa đạt tới một giai đoạn phát triển nào đó để cần thiết họ không còn dùng hoặc làm dụng quyền được giao tiếp với họ. Nếu một người Đông phương, nhất là một người Ấn Độ, chỉ thoáng nhìn được một nửa những gì mà con đã từng có lần nhìn thấy, thì y đã tự cho là mình có điểm phúc *trọn cả đời*.

Lời thỉnh cầu hiện nay của con *chủ yếu dựa* vào việc *phản nài* rằng *con có thể viết thư* một cách toàn tâm toàn ý (mặc dù con rất vững tin) sao cho *những người đồng hương* của con tuyệt nhiên không nghi ngờ gì cả. Chẳng lẽ con lại đề nghị một sự thử nghiệm nào đó *sẽ là* một bằng chứng rõ ràng và hoàn hảo cho tất cả mọi người? Chẳng lẽ con không biết sẽ có những kết quả nào nếu con được phép gặp ta ở đây theo cách thức mà con đề xuất để cho con tường thuật biến cố đó với Báo chí nước Anh? Hãy tin ta đi, những điều đó chỉ gây hại *cho con thôi*. Mọi hậu quả xấu xa và những cảm xúc tồi tệ mà bước thực hiện này gây ra sẽ dội lại lên con và đẩy lùi *sự tiến bộ* của chính con trong một thời gian đáng kể và chẳng có điều gì chắc chắn là tốt. Nếu *tất cả những điều mà con thấy* đều *tự thân* nó bất toàn thì đó là do những nguyên nhân trước kia. Con đã thấy và nhận ra ta từ xa tới hai lần cơ mà, con biết đó là chính ta chứ không là ai khác. Thế thì con còn muốn gì nữa? Nếu sau khi viếng thăm Đại tá Olcott, ta ghé qua phòng con, nói rõ với con những lời lẽ như sau: ‘Nay con đã thấy ta hiện ra trước mắt con bằng xương bằng thịt, hãy nhìn cho kỹ để chắc chắn rằng đó là ta’, nhưng nếu chuyện đó không gây được *ấn tượng* gì cho con và khi cuối cùng bức thư được đặt vào tay con làm cho con thức dậy nhưng lại không thể làm cho con quay mặt lại (sự dễ xúc động của con đã làm cho con bị tê liệt trong lúc đó); thì lỗi đó chắc chắn là thuộc về con chứ không thuộc về ta. Ta không có quyền tác động lên con bằng phép lạ hoặc gây ảnh hưởng tâm lý tới con. *Con chưa sẵn sàng* thể thôi. Nếu con thành khẩn về đạo tâm, nếu con có được tia chớp trực giác nhỏ nhất nơi mình, nếu việc giáo dục cho con thành một luật sư đã hoàn chỉnh đến mức khiến con có thể sắp đặt các sự kiện theo trình tự đúng đắn của chúng và đệ trình trường hợp của con cũng mạnh mẽ như con tin tưởng trong thâm tâm thì con đã có đủ tư liệu để kháng án lên bất kỳ người trí thức nào có khả năng nhận thức được sợi chỉ xuyên suốt bên dưới chuỗi sự kiện của con. Chỉ vì lợi ích của những người như thế thì con mới phải viết thư cho họ, chứ con đừng viết thư cho những kẻ không sẵn lòng từ bỏ những thành kiến và những tiên kiến của mình để đạt được sự thật từ bất cứ nguồn nào mà nó có thể xuất phát. Chúng ta không muốn thuyết phục kẻ chưa sẵn sàng, vì không sự kiện hoặc một lời giải thích nào có thể làm cho một người mù thấy được. Hơn nữa, nếu mọi người đều *bị thuyết phục* một cách không phân biệt, thì sự tồn tại của chúng ta sẽ trở nên cực kỳ không thể chịu đựng nổi, nếu không phải là chẳng thể có được. Nếu ngay cả với nhiều điều mà con *biết*, con cũng chẳng thể làm được như vậy, thì không có một số lượng bằng chứng nào có thể giúp con làm như vậy. Con có thể nói một cách thật thà với tư cách là một người trọng danh dự: ‘Tôi đã thấy, đã nhận ra Thầy của tôi, Ngài đã tiến tới gần tôi và thậm chí sờ vào tôi’. Thế thì con còn muốn gì nữa? Hiện nay thì chẳng thể có thêm được điều gì nữa.

^[1] Damodar K. Mavalankar.

Anh bạn trẻ của ta ơi, hãy học hỏi, dọn mình và nhất là *làm chủ được tính dễ bị xúc động của mình*. Kẻ nào bị nô lệ cho bất kỳ nhược điểm nào của thể xác sẽ chẳng bao giờ làm chủ được ngay cả những quyền năng hạ đẳng của thiên nhiên. Hãy kiên nhẫn, hãy bằng lòng với chút ít – và *đừng bao giờ đòi hỏi thêm nữa* nếu con còn hi vọng muốn có thêm. Ảnh hưởng của ta sẽ hộ trì cho con, và điều này sẽ khiến cho con bình tĩnh và quả quyết.

Chon su K. H.

Bức Thư 23

Gửi Mohini M. Chatterjee

Hỡi Babu Mohini, hội viên Hội Thông Thiên Học. Hãy kiên trì và cho dù có đi đúng đường hay chẳng – nếu chân thành thì con sẽ thành công, vì ta sẽ giúp con. Xứ sở con cần được giúp đỡ và con có cái *quyền năng* của tâm trí vốn là yếu tố vĩ đại ở nơi con cần phải được biểu lộ một cách quả quyết và cứng rắn, khiến cho con có thể đi tới cùng, vượt qua mọi chướng ngại và thấy lướt mọi chông đối. Hãy *rán* lên và con sẽ thành công. Ta không bao giờ để cho H. P. B. biết công việc của ta. Bà đã nhận được thư của bà do con chuyển dùm nhưng không tìm thấy thư của ta.

Chon su K. H.

Bức Thư 24

Gửi một đệ tử

Thế thì, chẳng lẽ con thực sự tưởng tượng rằng khi nào thì con được phép tự xưng là đệ tử của ta – những ký ức đen tối về những sự xúc phạm trong quá khứ của con hoặc là ta không biết, hoặc là ta *biết* mà lại tha thứ? Chẳng lẽ con tưởng rằng ta đồng lõa với chúng? Thật là điên rồ . . . Hết sức điên rồ! Ta phải giúp con thoát khỏi cái bản ngã hèn hạ của mình và khơi dậy nơi con những hoài bão tốt đẹp, phải khiến cho tiếng nói ‘linh hồn’ bị xúc phạm của con vang lên, phải kích thích con thực hiện *vài* sửa đổi nào đó . . . *Chỉ* có thế thì lời thỉnh nguyện của con được trở thành đệ tử của ta mới được phê chuẩn. Chúng ta là những tác nhân của Công lý, chứ không phải là những hình sứ viên vô cảm của một vị thần linh ác độc. Cho dù con có hèn hạ đến đâu đi chẳng nữa, cho dù con lạm dụng tài năng của mình một cách đê tiện đến đâu đi chẳng nữa . . . cho dù con có mờ mắt đi trước những đòi hỏi về lòng biết ơn, đức hạnh và sự công bằng, thì con vẫn còn có những đức tính của một người tốt (thật vậy cho đến nay chúng vẫn còn *yên ngủ*) và một đệ tử hữu dụng. Nhưng quan hệ của con với chúng ta sẽ còn tiếp tục được bao lâu, điều đó chỉ tùy thuộc vào con thôi. Con có thể phấn đấu thoát ra khỏi vũng bùn lầy hoặc lại chìm vào trong vực thẳm của thói xấu và sự khốn khổ mà giờ đây óc tưởng tượng của con không thể quan niệm nổi. . . nhưng nên nhớ rằng con đứng trước Atmā của con, vốn là một phán quan của con, và không nụ cười mỉm nào, không sự giả dối nào, không sự nguy hiểm nào có thể lừa gạt vị này được. Cho đến nay, con chỉ có được một chút *trí tuệ* của ta, chứ *không biết ta*; giờ đây con biết ta nhiều hơn, vì chính ta vạch trần tội lỗi của con trước lương tâm đã thức tỉnh của con. Con khỏi cần phải thề thốt trên đầu môi chót lưỡi với Lương tâm đó hoặc với ta, cũng chẳng cần thú tội nữa rồi. Cho dù con có nhỏ những giọt lệ nhiều như nước đại dương và có đắm mình trong vũng bùn đất, thì điều này cũng không làm suy xuyến một li cán cân Công lý. Nếu con muốn đoái công chuộc tội thì hãy làm hai điều: hãy sửa đổi một cách rộng lớn, hoàn chỉnh nhất . . . và hãy dành hết năng lượng của mình phục vụ cho ích lợi của loài người. . . Con hãy cố gắng làm cho mỗi ngày trôi qua tràn đầy những tư tưởng thanh khiết, những lời lẽ khôn ngoan, những hành vi tử tế. Ta sẽ chẳng ra lệnh cho con, chẳng thôi miên con,

cũng chẳng gây ảnh hưởng lên con. Nhưng một cách vô hình (và có lẽ khi con – cũng như nhiều người khác – đâm ra không tin vào sự tồn tại của ta) thì ta sẽ giám sát cuộc đời của con và đồng cảm với con trong những phần đấu của mình. Nếu cuối giai đoạn đệ tử dự bị con chiến thắng thì ta sẽ là người sẵn lòng nhất nghênh đón con. Và giờ đây có hai con đường mở ra trước mắt con, *hãy chọn lựa!* Khi chọn lựa, con có thể hỏi ý kiến thượng cấp hữu hình của con là H. S. Olcott, ta sẽ chỉ thị cho ông (qua Thầy của ông) hướng dẫn và chuyển con đi. . .

Con ao ước là một nhà truyền giáo của Thông Thiên Học, hãy là người đó, nếu con *quả thật* có thể là người đó. Nhưng thay vì đi khắp nơi rao giảng với một tâm hồn và một nếp sống trái ngược lại với những tuyên ngôn của mình, *con hãy thề cho sét đánh chết con đi* vì những lời lẽ như thế trong tương lai sẽ buộc tội con. Con hãy đi hỏi ý kiến Đại tá Olcott – hãy thú nhận những lỗi lầm của con trước *con người tốt bụng này* – để được ông ta khuyên bảo.

Chon sư K. H.

Bức Thư 25

Gửi ông Hoàng Harisinghji Rupsinghji.

Từ người luôn luôn giám sát và bảo vệ ông ta nếu ông tiếp tục đi trên con đường thi hành bổn phận đối với xứ sở mình và công chính đối với các Huynh đệ mình.

Chon sư K. H.